

Hem finançat, també, els serveis municipals perquè puguen fer les valoracions. I, en este moment, a més, el sistema ja comença a funcionar. Això es nota, precisament, pel número de persones ateses en 2018. En 2018, portem ateses 13.462 persones; si vosté ho compara en tot 2017, que en van ser 14.854, se n'adonarà que en mig any pràcticament hem atés el mateix número de persones que en tot l'any passat. Això vol dir que el sistema, tal com el concebérem en la municipalització de les valoracions i la primera fase del procés d'atenció està començant a donar els seus fruits i este era el sistema que calia implantar i ja està donant fruits.

Hem passat de 17 valoradors, persones valoradores, a 537 en els diversos municipis, això ja s'està notant; i a 243 centres d'atenció municipals que atenen la dependència.

També el nou decret de la dependència, el 62/2017, va fer una sèrie de millores, que ara no me dóna temps a relatar-li'ls, però que vosté coneix.

En tot cas, nosaltres esperem que a este ritme pugam posar el sistema de la dependència en ordre en esta legislatura.

Moltíssimes gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, vicepresidenta.

Pregunta número 1.506, que formula la diputada Isaura Navarro, també a la vicepresidenta i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives.

Polse, per favor.

Quan vullga, senyora Navarro.

La senyora Navarro Casillas:

Moltes gràcies, senyora presidenta.

Senyora vicepresidenta, mentres el món s'escandalitza perquè en els Estats Units separen els xiquets de les seues mares i pares, els immigrants que entren en els Estats Units, en la nostra mar Mediterrània milers de persones s'ofeguen cada any. I Europa, els ciutadans i ciutadanes ens escandalitzem, però els líders europeus miren cap a un altre costat i proposen mesures que mantenen el problema.

En el que portem d'any ja són mil les persones que s'han ofegat en la mar Mediterrània. Des de 1993 n'hi ha un diari alemany que ha fet este llistat, on estan noms i cognoms, algunes persones no se sap com es diuen. Són 33.293 les persones ofegades, mortes en la mar Mediterrània. Darrere de cada persona n'hi ha una història, n'hi ha un motiu pel qual han fugit del seu país, han deixat la seua casa, els seus orígens.

No és per voluntat pròpia si no s'està completament desesperat que deixes el teu fill o filla en una barca esperant que tinga una vida millor de la que tu li pots oferir. Darrere n'hi

ha històries de violacions, maltractaments. Les dones són les que més patixen agressions sexuals, en este recorregut que han de fer.

En esta ruta migratòria, la del Mediterrani, que és coneguda com la més perillosa del planeta ara mateix, la més perillosa del planeta. Efectivament, s'ha convertit en una gran fossa comuna.

Mentres, com dia, els estats europeus no han volgut reaccionar, miren cap a un altre costat, fan propostes que aprofundixen en el problema.

Es parla molt ara dels CIE, nosaltres hem demanat el seu tancament ací, a les Corts Valencianes, perquè no entenem que persones innocents, que no han comés cap delictes, per una qüestió administrativa hagen d'estar tancats, empresonats, com si foren delinqüents, i no ho són. No ho són.

Nosaltres considerem que la política en matèria migratòria ha de deixar d'estar dictada des del prisma de la mal anomenada seguretat i estar dictada des dels drets humans. Perquè considerem que és una qüestió de justícia. Ha de canviar eixa política.

Per això, estem molt orgullosos del que ha fet el nostre govern, molt orgullosos, perquè per fi una demanda que se feia des del 2015 ha hagut de canviar el govern de l'estat, això sí, per fi s'ha escoltat la nostra demanda d'acollir, de tindre les portes obertes i de salvar eixes persones que l'única cosa que volen és buscar un futur millor, una vida millor.

I s'ha demostrat que el nostre territori, el País Valencià, és una terra solidària, és una terra d'acollida. Milers de persones han demanat formar part d'eixe acolliment que s'ha institucionalitzat i s'ha gestionat d'una manera molt, molt correcta, que cal destacar.

La qüestió és que queda molt per fer, i eixe exemple que s'ha donat ens agradaria també que es traslladara a nivell estatal i a nivell europeu. Perquè a més encaixa perfectament en el que demanda l'informe CEAR de les mesures que s'han d'adoptar perquè queda molta gent, molta gent per salvar, molta gent que està encara esperant el nostre ajut.

Jo per això li pregunte: com valora el Consell la resposta institucional davant l'emergència humanitària que es viu a la Mediterrània?

Gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyora Navarro.

Vicepresidenta, quan vullga.

La senyora vicepresidenta i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyora presidenta.

Gràcies, senyora Navarro, per la... No només per esta pregunta, sinó per la seua trajectòria en esta matèria, i la seua sensibilitat. Perquè efectivament el Consell, la resposta institucional que hem donat en este cas de l'*Aquarius* i en general, perquè no és només el cas de l'*Aquarius*, no sé si l'haviem de valorar nosaltres.

Jo sí que li dic que les ONG i totes les entitats que treballen amb les persones migrants i l'acollida i les persones refugiades han valorat el dispositiu de l'*Aquarius* molt, molt positivament.

Perquè entre altres coses, el que vam fer amb este dispositiu és situar en el centre les persones, en eixa senya d'identitat del botànic. Primer les persones, no? I per tant, i això ho va entendre tot el dispositiu, tots els agents intervinents en el dispositiu, que el primer era l'atenció humanitària, amb tot el que això comportava.

I a rengló seguit, la qüestió de seguretat, identificació, etcètera, que ara li explicaré.

Bé, en tot cas, com vostè sap, l'*Aquarius* arribava el cap de setmana del 9 i 10 de juny al nostre port, amb 630 persones naufragues, després d'un oferiment que havia fet l'alcalde de València perquè este vaixell, que anava a la deriva en la mar Mediterrània poguera atracar en un port segur i tindre un passatge segur.

A partir d'ahí, jo òbviament vaig parlar amb el president de La Generalitat, que justet anava camí a Madrid, i poques hores després el Govern d'Espanya autoritzava que este vaixell atracara en el port de València.

A partir d'ahí, com que ja teníem el protocol de l'operació Esperança Mediterrània, digam estava ja dissenyat arran de la crisi humanitària de Síria, teníem ja la comissió mixta constituïda, havíem treballat en eixe protocol en els diferents departaments de La Generalitat, només va fer falta posar-lo en marxa.

I el que es va fer, a més de posar en marxa este protocol, la comissió mixta es va reunir el dimarts 12 i va decidir, entre altres coses, posar en marxa el pla d'emergència, el pla territorial d'emergència de la Comunitat Valenciana, i constituir el Centre de Coordinació Operativa Integrat, el Cecopi, organisme encarregat de tota l'operació, que es va reunir els dies 13, 14, 15, 16, 17 i 19 de juny. I en què formaren part autoritat portuària, comandància de marina, subdelegació del govern, Conselleria de Sanitat Universal i Salut Pública, Creu Roja, conselleria de justícia, vicepresidència, conselleria d'educació, ministeri de treball, conselleria d'habitatge, Ajuntament de València, ONG i observadors internacionals, Agència Valenciana de Seguretat i Resposta a les Emergències.

I tot este centre d'operacions el que va fer es preparar l'arribada en el sentit en què li he dit, en una missió molt clara, que era atenció primer a la salut de les persones que baixaven.

Atenció, quan diguem a la salut, no només la física, sinó també el suport psicològic, després d'eixa travessia, no només la del barco, sinó la travessia prèvia creuant el desert de Líbia, que en este moment, com vostè diu, és el lloc més

perillós del món. Han mort més persones travessant el desert de Líbia que en la mateixa Mediterrània.

I a partir d'ahí, ja s'entrava en fase d'identificació, de seguretat, etcètera. Si alguna persona havia de ser derivada a hospitals, se n'anava a derivació d'hospital, abans de ser identificada fins i tot, perquè entenguérem que el primer era el factor humanitari.

Cap família, ni persones properes, encara que no tingueren llaç de consanguinitat, devia ser separada i aixina va ser. Es va donar òbviament un tractament especial a aquelles persones que en principi pareixia o eren menors d'edat.

Van ser ateses 226 persones sanitàriament, i de les quals 122 es varen derivar a hospitals. 900 persones varen fer d'intèrprets, perquè una altra cosa, i acabe de seguida, va ser que no vam assignar un intèrpret a cada taula administrativa, sinó un intèrpret a cada persona, perquè les persones que baixaven no hagueren d'estar repetint i repetint la seua història.

Aleshores, cada persona tenia un intèrpret en el qual ja podia fer un llaç de confiança. Quan me referixc al factor humanitari, me referixc a este tipus de decisions.

Es va traslladar, a més, tot el tema de gènere, sabent que moltes de les dones que vénen, per no dir la majoria, vénen d'experiències durant el trajecte fins que apleguen a la mar, d'agressions sexuals, etcètera, i molts dels homes també de tortures...

La senyora vicepresidenta primera:

Presidenta.

La senyora vicepresidenta i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

...i agressions. Acabe de seguida.

En tot cas, el dispositiu ha sigut felicitat per totes les ONG que han participat en ell. Ara estem fent un memoràndum perquè estic convençuda que eixe memoràndum servirà per a altres casos pareguts a este on allò humanitari és el primer, i on Europa es convertix en el que no devia haver deixat de ser mai, que és un espai de pau, de seguretat i d'acollida, on la gent pot deixar arrere els seus malsons.

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, vicepresidenta. (*Aplaudiments*)

L'última pregunta de la vesprada és del diputat no adscrit, Alberto García, també a la vicepresidenta i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives.

Senyor García, quan vullga, per favor.